

## Bibliaóra – 2022. október 11.

**Előfohász:** „Tekints le szent lakóhelyedről, az égből, és áldd meg népedet, Izráelt,... (VMóz 26,15).” Ámen.

**Ének: 268. dicséret:** „Dícsérjük hálaadással...”

### **Előima:**

Uram, Te semmit sem akarsz elveszíteni abból, ami a Tied. Erős Lelked különbség nélkül mindenkit megsegít, vezérel és bátorít. Mivel pedig önmagán senki sem tud segíteni, Te magad akarsz mindenkinek a segítője és megigazítója lenni. Minden áldásod dicséretté vált szívemben az elmúlt napon is. Amikor sötétségben vándoroltam, a Te Igéd ösvényem világosságává vált. Amikor lehorgasztva jártam a világban, akkor Te emelted fel tekintetem, mert orcád rám tekintett. Te megállítottál és cselekedtél. Köszönöm, Megváltóm, Erőm és Békém. Kérlek, ma is beszélj az én beteg szívemre. Óvjál minden hatástól e bibliaórán, hogy néped körében csak a tanításra figyeljek. Újra énekelni akarok új éneket. Újból óvó kegyelmedre vágyom. Rólad, Erősségemről, akar bizonyosságot tenni lelkem és szám. Megjöttem Istenem, megérkeztem, azt sem tudom, hogy honnan, de itt vagyok most jó Uram. Taníts engem úgy élni ezekben az időkben, hogy tetteim, szavaim és gondolataim a Te isteni akaratod kutassák. Légy itt jelen, és mindenkinek azt ad meg, amire szüksége van. Kérlek, támogasd, ki elzuhan, bátorítsd, ki elesett, légy itt, mert Nélküled nem ér semmit az, amit elkezdtem Veled. Köszöntsd néped békességgeddel és szólj, mert csak Te tudsz igazán megszólítani engem és mindenkit, aki itt van. Hallgass meg kegyelmesen Uram, Istenem. Ámen.

**Ószövetségi alapige:** Mózes II. könyve 6. fejezet 2-27.versei

*„Azután beszélt Isten Mózessel, és azt mondta neki: Én vagyok az Úr! Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak úgy jelentem meg, mint „Mindenható Isten”, de azt a nevemet, hogy „Úr”, nem nyilatkoztattam ki nekik. Szövetségre is léptem velük, hogy nekik adom Kánaán földjét, azt a földet, amelyen jövevények voltak. Meghallottam Izráel fiainak jajkiáltását is amiatt, hogy az egyiptomiak rabszolgamunkára kényszerítik őket, és visszaemlékeztem szövetségemre. <sup>6</sup>Ezért mondd meg Izráel fiainak: Én vagyok az Úr, és megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszerszolgálatól, és megmentelek benneteket a nekik végzett rabszolgamunkától; megváltalak benneteket kinyújtott karral és súlyos ítéletekkel. Népeimmé fogadlak titeket, én pedig Istenetek leszek, és megtudjátok,*

hogy én, az Úr vagyok a ti Istenetek, aki megszabadítalak benneteket az egyiptomi kényszermunkától. Azután beviszlek benneteket arra a földre, amelyről megesküdtem, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom, és nektek adom majd azt örökségül. Én vagyok az Úr! Mózes pedig elbeszélte mindezt Izráel fiainak. De nem hallgattak Mózesre kishitűségük és a kemény munka miatt. Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Menj be a fáraóhoz, Egyiptom királyához, és mondd meg neki, hogy bocsássa el országából Izráel fiait! Mózes azonban így beszélt az Úr előtt: Hiszen Izráel fiai sem hallgattak rám! Hogyan hallgatna hát rám a fáraó, amikor még a beszédben is ügyetlen vagyok?! De az Úr szólt Mózesnek és Áronnak, és odarendelte őket Izráel fiaikhoz meg a fáraóhoz, Egyiptom királyához, hogy vezessék ki Izráel fiait Egyiptom országából. Ezek voltak a nagycsaládok fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttjének a fiai voltak: Hanók és Pallú, Hecrón és Karmí. Ezek voltak Rúben nemzetségei. Simeon fiai voltak: Jemúél, Jámín és Óhad, Jákín, Cóhar és Saul, egy kánaáni nő fia. Ezek Simeon nemzetségei. Ezek pedig Lévi fiainak nevei, származásuk szerint: Gércsón, Kehát és Merári. Lévi százharminchét évet élt. Gércsón fiai voltak: Libní és Simí, nemzetségeik szerint. Kehát fiai voltak: Amrám és Jichár, Hebrón és Uzziél. Kehát százharminchárom évet élt. Merári fiai voltak: Mahlí és Músi. Ezek Lévi nemzetségei származásuk szerint. Amrám feleségül vette Jókebedet, apja hűgát, ő szűlte neki Áront és Mózeset. Amrám százharminchét évet élt. Jichár fiai voltak: Kórah, Nefeg és Zikrí. Uzziél fiai voltak: Mísáél, Elcáfán és Szitrí. Áron feleségül vette Elísebát, Ammínádáb leányát, Nahsón hűgát, ő szűlte neki Nádábot és Abíhút, Eleázárt és Ítámárt. Kórah fiai voltak: Asszír, Elkáná és Abíászáf. Ezek a kórahiak nemzetségei. Eleázár, Áron fia Pútiél egyik leányát vette feleségül, ez szűlte neki Fineást. Ezek a lévíták családfői nemzetségeik szerint. Ez az az Áron és Mózes, akiknek azt mondta az Úr: Vezessétek ki Izráel fiait Egyiptom országából seregeik szerint! Ők – Mózes és Áron – beszéltek a fáraóval, Egyiptom királyával, hogy kivezessék Izráel fiait Egyiptomból.”

*Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!*

Az ősatyáknak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adott ígéretek, kijárnak Mózesnek is. De van benne újdonság is: a föld ígéletéről, a nép jelenkori súlyos szenvedéséről, Isten szándékáról oldani ezt a helyzetet. Szinte szintről szintre lépdél az Úr, hogy megértesse visszahőkölő választottjával, hogy mi az ő feladata. „Én vagyok az Úr!” – így kezdődik a Mindenható Isten kijelentése. Egy rövid mondat, ami mögött nemcsak igazság van, hanem valóság is. Ehhez nincs mit hozzátenni, ezt vagy elfogadod, vagy nem. Ezen nincs mit lamentálni, ez vagy a tiéd, vagy nem. Aki nem ismeri az Urat, az Ő hatalmát és szeretetét, szentségét és irgalmát, annak nincs miről beszélni. Itt ez a kijelentés a mennyei Atya szerepének a kizárólagosságára utal. Ezen nincs mit beszélni! Ezt nem tudom felülírni. Itt már nincs: de, itt már nincs: „majd meglátjuk”. Itt csak Ő van. Mert

egyedül Ő van, Ő létezik, Ő fennforog, Ő. Ő áll az első helyen. Ahol ez így nincs, ott kívül-belül, fenn és lenn, ott és itt nagy viaskodás van. Isten Igéje ma nagyon keményen megkérdezi mindenkitől, aki Igéjével táplálkozik: „Ki az Úr a háznál?” Isten úgy ismertette meg magát minden ősatyával, mint Mindenhatóval. Ő a hatalmas Isten, kinek kezébe életünket letenni egyedül érdemes. A legnagyobb, a leghatalmasabb, Vele senki nem ér fel. Ő Isten. Isten pedig népével szövetséget kötött. Közösséget plántál. Népet formál Izráelből. Ez a szövetség Ábrahámától kezdve örök szövetség. Nem egy emberre korlátozódik, hanem nemzedékről nemzedékre. (ld. IMóz 17,7-8) Isten megismertette magát mindenkivel, akivel szövetségre lépett. Ő emlékezik mindenre. Ő visszaemlékezik és ebben a sanyarú helyzetben is, van mire visszaemlékeznie és emlékeztetnie saját népét. Milyen csodálatos, hogy az Úr a kezdeményező. Ha az Egyiptomban élőkön, ha Mózesen, ha Áronon múlt volna, talán soha sincs az, amire olyan büszke a választott nép. Isten angazsálja magát, és alkotója, teremtője mindannak, ami élet és lélek Izráel életében. Hányszor elfejtjük, hogy Isten olyan nekünk, mint a napfény a virágnak, mint a hűvös forrás a legelésző nyájnak, mint a földnek a harmat a szárazság idején. Elfelejtjük, hogy ha nem az Úr, akkor mi semmik vagyunk. Mózesnek a küldetése ezzel az Úrral van kapcsolatba hozva. Nem az ő parányi életén van a hangsúly és a „nem, nem, soha” álláspontján. Az Úr ismeretes Júdában, csak egy kicsit kutatni kell az emlékezetben, mert sajnos nemcsak József emlékezete veszett homályba, hanem az Úré is. Ez pedig fájó, de legfőképpen sértő az Úrra nézve. Amikor a jóakaróról feledkezik meg az ember. Istenről megfélemleni pedig annyi, mint nem venni lélegzetet. Először Mózes, majd később az egyiptomiakat győzi meg a kezdeményező a lényegről: „ÉN VAGYOK AZ ÚR!” Mózes ezzel az üzenettel érkezik meg Izráel népéhez, és valahogy nem talál halló fülekre beszéde. Mózesre nem hallgat a nép. Van egy tapasztalat Mózes háta mögött, de Isten tovább lökdöste és bökdöste Mózeset: Ha nem a nép, akkor majd fáraó. De menni kell! A friss tapasztalat azonban mozdulatlaná, bénulttá formálja Mózeset. Egy tapodtat se! Egy lépést se! Ennyi volt! A szája megbénult és a nyelve nem forog többé. Ez adatott! Ez van! Nem vagyok rá képes! Tisztátalan ajak! Fertőzött száj! Gyerekszáj! Nem ügyetlenség ez, hanem dadogás és nehézség. Az Úr azonban nem is felel ezekre a gyerekes és sértődékeny megnyilvánulásokra, közli a további instrukciókat és menni kell mindenkinek a maga útján. Isten ugyanis nem azért mutatkozik be népének és később a fáraónak, hogy valamit demonstráljon, hanem arra jó mindez, hogy elmondja népének és ellenségének, hogy mit fog tenni. A Mindenható Szabadító Isten. Istent úgy fogják megismerni, hogy az egyiptomi szabadulás tényét egyértelműen az Ő számlájára fogják írni. Isten azért Mindenható, mert megszabadít. Az Ő szent nevét, mindenhatóságát éppen az Egyiptomból való szabadulás nyilatkoztatja ki. Az Ő célja egyértelmű. Ugyanez az Újszövetségben. Hogyan ismertük meg személyesen Jézus Krisztus Istenét és Atyját? A Jézus

Krisztusba vetett hit útján. Az Ő szabadító tette Jézusban egyértelmű. Belénk szerelmesedett az Isten Jézus Krisztusban és közben megtanultuk a legnagyobb dolgokat: szenvedett értünk, meghalt bűneink miatt, feltámadott a mi igazságunkért, mennybement a mi szolgálatunkért és újra eljön a választottakért. Kell-e nagyobb út, hogy megismerjük az Atyát? Kell-e nagyobb Mindenhatóság? A Mindenhatóság ugyanis, ha matematikai példával szeretném illusztrálni, akkor így hangzana  $x+1 = \text{MINDENHATÓ ISTEN}$ . Ahol az  $x$  az én problémám. Ő nagyobb 1-el mindennél, ami engem ér. Nagyobb és több. A Legnagyobb és a Legtöbb, AKIVEL életemben igazán találkozhattam. Isten felette áll mindannak, ami velem történik, engem meghatároz, és fejem fölött tornyosul. Isten felette áll. Ő előttem JÁR. Ő mellettem MARAD. Ő engem VÉD. Ő bennünk ÉL. Ő az ÚR. Még mielőtt kérnénk, Ő már elintézte.

A mai igénk másik részében pedig szépen le van vezetve a tisztátalan ajak származása is. Rúbennel kezdődik, Simeonnal folytatódik, hogy megérkezzünk a már említett Lévi törzséhez. Meglepő, hogy itt Júda teljesen mellőzve van, de a cél Mózes és Áron teljeskörű kiválasztásának a leírása. Lévi háromízig való szerte ágazása szépen kimutatható. Nincs kétség afelől, hogy honnan származik Áron és Mózes. Még a sorrend is be van tartva. A születési sorrend. Minden ül és minden megállja a helyét. Isten ezzel a nemzetségtáblázattal szépen demonstrálja, hogy mi volt a terve. Nézz vissza, honnan jössz. Semmi közöd Egyiptomhoz. Semmi közöd a fáraóhoz. Semmi közöd a rabigához. Te kiválasztott vagy. Te neked egyedül a Szabadító Istenhez van közöd. Minden fel van sorolva. Származása és minden, ahonnan jön. Még a midiánita felesége is ott van és bizony később szemet szúr Eleázárnak ez a dolog. (ld. IVMóz 25,6a) Van tehát mit felróni Mózesnek és lesz mit felróni Nádáb és Abihunak (IIIMóz 10,1-7); lesz mit felróni Kóráh fiainak (IVMóz 16); de semmi sem változtat azon a tényen, hogy Mózes próféta, és Áron pap. Áron és Mózes sorrend 4x fordul elő az Ószövetségben. Mózes és Áron sorrend 32x fordul elő az Ószövetségben. Változhatatlanok, megmásíthatatlanok Isten rendelkezései és *Ezt* is olyan nehezen fogadjuk el. Az ember akárhogyan is rugódozik és kapálódzik egy-egy isteni kijelentés ellen, akkor is az Úr az Isten, és nincs rajta kívül más. Ez a kizárólagosság vezeti Mózeset és Áront. Ez a kizárólagos kegyelem és szeretet vezérel bennünket is. Az EGY FŐVALÓSÁGOT csak dicsérni lehet minden útjáért. A mi hitvallásunk is csak az lehet, amit a süketnéma meggyógyítása után mondott a sokaság: *„Milyen jó mindaz, amit tesz! Képes azt is megtenni, hogy a süketek halljanak, és a némák beszéljenek (Mk 7,37)!”* Ez a nemzetségtáblázat is nagyon szépen elénk adja, hogy az Úr számba veszi az ő tulajdonait, bár még az ellenség birodalmában vannak. Isten korlátlan igényt tart népére. Ezek az övéi. Emlékezetes ige: „BOCSÁSD EL NÉPEMET!” Isten tudja hányan vannak, az Úr tudja, hogy mennyi az annyi, de Mózesnek még ez nem jutott el. Isten már akkor és ott tudja: Egy sem marad

vissza belőlük. Isten nem Egyiptom számára, hanem maga számára választotta ki őket.

**Közének:** 68:1: „Hogyha felindul az Isten...”

**Újszövetségi alapige:** Pál apostol levele a Filippibeliekhez 4,10-23

*„Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssel és nélkülözéssel egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem. Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban. Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Makedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem vállalt velem közösséget, csak ti egyedül, mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra. Átvettem mindent, és bővelkedem. Megvan mindenem, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött jó illatú, kedves, Istennek tetsző áldozatként. Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségleteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel Krisztus Jézusban. A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Amen. Köszöntetek minden szentet Krisztus Jézusban! Köszöntenek titeket a velem levő testvérek. Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!”*

**Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!**

**10-20. vers:**

Mindenkit öröm tölt el, ha gondoskodnak róla. Egy mosoly a betegnek erőforrás. Egy jól elvégzett házi gondozói szolgálat áldás a házban lévőkre. Egy szívbeli látogatás a betegágyon fekvőnek a legdrágább orvossággal is felér. Apostol saját szívbeli hálaadását és köszönetmondását az Úrban való örömből öltözteti. Örül az Úrban, hogy van, aki RÓLA gondoskodik. Megismerte, hogy eljött az idő a Filippiek életében, hogy vele törődjenek. Gondoskodtak róla a korábbiakban is, de most ajándékokkal fejezik ki azt, hogy mennyire értékes az ő személye számukra. Sőt, teszik ezt anyagi hozzájárulással, mint a Macedóniaiak (ld. IIKor 11,8) A szükség és a nyomorúság nagy úr, de milyen jó, hogy ennél van nagyobb is. Pál apostol mindenbe be volt avatva: a szűkölködés és a bővölködés számára egy állapot, de a Krisztusban nyert erő az kegyelem. Testi állapota nem írhatja felül a lelki táplálékot. Épp ezért az ő szájából hallani a „minden” valóban mindent jelent. „Minden”... Hogy vagyunk ezzel a szóval? Mindenre van erőm...

Vagyis megelégedett, telített ember vagyok, aki ismeri, hogy a lent és a fent, a mélység és a magasság nem határozza meg az életét, hanem Őbelé kapaszkodik mindenkor, mert tudja, hogy a megerősítés felülről való. „Minden...” – és mégis milyen jól esik az embernek a törődés. A nyomorúságban való hordozás. A szükségletek enyhítése. A keresztyén ember ezt csak örömmel az Úrban fogadhatja el, és mondhatja rá szívvel és lélekkel: ÁMEN.

Emellett azt is el kell mondani, hogy sok vándorprédikátor csak arra várt, hogy eltartsák. Jöttek, mentek, volt „terülj, terülj asztalka”, és sohasem elégedtek meg azzal, amit kaptak. Hamisság jellemezte kenyerüket, életüket pedig az önzőség. Pál apostol azonban azt mondja: Tudok szűkölködni és tudok bővölködni. Nem a helyzetem, akár anyagi is, határoz meg, hanem az, hogy a kevéssel is beérjem. Elégedett lenni azzal, amim van. Milyen nehéz sokszor ezt megköszönni az embernek, még a keresztyénnek is. Néha a semminek tűnő piciny is elég, néha pedig a minden sem elegendő.

Az ember szűkölködő lény, az újszülött ösztönösen sír, ha valami hiányzik. A gyermekek minden bolti kirakat előtt megállnak és toporzékolnak. A középiskolások vágnak a saját korosztályuk elfogadására, a fiatal felnőttek a karrier és a siker után bandukolnak. Az ember mindig szűkölködik valamiben, testileg, lelkileg, érzelmileg, szociálisan, de legfőképpen lelkileg. Isten az Úr ismeri szükségünket és fel van készítve arra, hogy betöltse azokat. Szerető Atyaként hajol le és gondviseléséről biztosít. Jézusban minden szükségünket az Atya beteljesítette. Minden szomjúságunk elillan, mert Jézus az élet vize. Minél jobban növekszik hitünk, annál inkább betölt Krisztus teljességének a gazdagsága. Aki teljes a kegyelemben, csak Ő tud igazán segíteni. A Gondviselő Isten hatalmával legyőzte a bűnt és a halált. Ő bármilyen szükségletet képes betölteni.

Pál apostol éppen ezért tér ki, itt a Filippi levélben arra, hogy a segítségük valódi segítség volt. Annak kifejezője, hogy a szükségletet nemcsak meglátták, hanem orvosolták. Emellett pedig a gyülekezet teljesen két különböző síkon mozog. Az apostol szolgálata lelki, míg a gyülekezet természeti ajándékokban részesíti. Pál apostol nem alamizsnaként értelmezi a Filippiek szolgálatát, mintha azt koldusként összegyűjtötte volna, hanem mint egy igazságos ellenértéket. Ez pedig egy igazi bizalmi alapon nyugszik. Ez nem „adok-kapok”, ez nem „nyitok egy számlát, és arra gyűjtögetek”, hanem annak az értéke, hogy gondoltak rám, velem vannak, mellém álltak, az utamon Jézus őket ajándékozta nekem olyan formában, hogy támogattak. Emellett azonban el kell mondani, hogy ezek az adományok nem voltak elegendők arra, hogy Pálnak minden szükségletét betöltsék. Ugyanis nem az adományról van szó, hanem arról a megindító szolgálatról, amit az adományon keresztül az ő életében elvégeztek. Pálnak arra irányul a figyelme, hogy mindazt, amit szívből adtak, azt a jövőben tudják kamatoztatni. Isten országa építésében mindig a szándék a hangsúlyos. Nem az,

hogy mit támogatunk, hanem azt, hogy hogyan tesszük ezt. A Filippiek ajándéka, amit Epafroditosz elvitt Pál apostolnak, nem az önmegelégedés szolgálata volt, nem a semmittevés eredményeként született ez az ajándék, hanem abból a felismerésből, hogy az Úr adta, és áldott legyen az Úr neve. Tudunk-e így ilyen felismeréssel adományokat küldeni és gyűjteni egymás között? Nem kell a viszonzás, nem kell a támogatás, nem kell a csekkfüzet, nem kell, hanem a szív állapota kell. A lelki nyereség érzése.

Amikor a komáromi szolgálataim alatt az Idősek Otthona lakóit látogattam, nagyon sokan kezembe adtak olyan adományokat, amelyek az épülő Timotéus házra ajánlottak fel. Sohasem felejttem el, amikor egy özvegy idős néni a kezembe nyomott egy 1000 koronát, és azt mondta: „ezt a Timóteus palotára, tiszteletes úr, hogy legyen Komáromban is szeretetotthona az időseknek, akikkel szívvel - szívből törődnek.” Nagyon megérintett ez a mondat. Mások gondoskodását támogatta a néni, a még nem létezőre gondolt életébe, úgy, hogy Ő tudta komáromiként, hogy mi folyt a II. világháború idején és utána is abban a palotában. Ott lakozott az Úr szeretete.

Pál apostol épp ezért áldáskívánással zárja levelét, meghozza az Ő Istenét kérve. Imádságba burkolódzva ad hálát. Hálaadással köszöni meg az Ő Istenének, hogy miben részesítette, és kéri az Úr gondoskodását a gyülekezetre. Ahogyan a gyülekezet sohasem felejtette el a törődés szolgálatát Pál iránt, és mindenkor igyekezett enyhíteni az ő körülményeit, úgy az Úr minden szükségüket enyhítse. Isten kezébe helyezi a gyülekezet szükségét. Az Ő Ura el fogja mindezt végezni, mert neki van hatalma rá. Igaz, nem földi ajándékokkal, hanem dicsőségének kiterjedő áldásaival. A földi kincseket Isten mennyei jussal jutalmazza. Pál tehát nem azért imádkozik, ami földi életük gazdagítását rejt, hanem a mennyben lakó Istenét arra kéri, hogy mindig legyen velük, és ajándékozza nekik az üdvbizonyosságot. Legyen részük abban, amit hirdetett nekik: az élet könyve táruljon ki előttük. Épp ezért a cél mind a két oldalon magasztalni és dicsőíteni az Urat minden időben, mert Ő közel van és eljön. Az Ő dicsőségéhez nincs mit hozzá tenni, de Pál tudja, hogy ebben a dicsőségben csak az részesül, akinek szándékai itt a földön építik a gyülekezetet, a közösséget, a testvériséget és hálát adnak mindenért, mert Ő dicső Úr és fenséges KIRÁLY, Aki egyik szívet a másikhöz vezeti és segíti.

### **21-23. vers:**

A köszöntések sorozata elmaradhatatlan Pál apostol számára, mert ezzel is azt üzeni, hogy van, akik gondolnak a testvérekre és van, akik gondolnak rá és közösségére.

Pál apostol nem hagy ki senkit, minden szentet említ. Az egész hitközösség fontos a számára. Nem kicsinyli le senki szolgálatát. Az igazán hívő emberek a szentek. Tehát élő, hús-vér emberekről van szó, akik mellette állnak távollétükben

és közelében is. Azért is fontos ez a köszöntés, mert egyszerűen tudatosítaniuk kell, hogy nincsenek egyedül Filippiben. Van, aki gondol rám. Van, aki imádkozik értem. Van, aki engem is támogat. Van. Milyen jó hallani, hogy a szentek ismeretlenül is, egy közös ismerős által egymásra találhatnak Lélekben, Nem kell ahhoz utazni, hogy egy afrikai keresztyén üldözött testvéremért imádkozzam. A Lélek által a kilométerek legyőzhetőek.

A császár udvarában lévők, tehát az ő belső imacsoportja, a kis imakör, a kis bibliacsoport, akik hitben egymást támogatják, gondolnak a Filippiben élőkre. A szentek köszöntik a szenteket. Vagyis, itt is és ott is, vannak elhívott szolgálói az Úrnak. Természetesen nem kell most egészen a római udvarra gondolnunk, hanem a császár holdudvara nemcsak Rómában leledzett. A szolgálók között, a rabok között voltak a császár udvarában keresztyének, akik Cézáréában, és más központokban is jelen voltak. Az állami szférában dolgozók között vannak ma is keresztyének. Az ő üdvözetük is abban segíti a Filippiben élőket, hogy megnyugodjanak, mert a segítség őfelé több módon, másféleképpen is érkezik. Az apostol sorsa felől nem kell aggodalmaskodni, mert az Úr gondoskodik az övéiről: *„Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. Híveinek lépteit ő vigyázza... (Isám 2,8-9).”*

A levél áldással zárul, amit többször is hallhattunk már áldásként a gyülekezetre vonatkoztatva. A megtartó kegyelem áldása járja át Pál apostol szerint azt a közösséget, és maradjon velük, amelyik Jézus Krisztusban nemcsak hirdetve, hanem lépten-nyomon feljük tanúsítva volt. Legyen része a közösségnek, minden szentnek abban az irgalomban, amely Jézus Krisztus egyszeri és tökéletes áldozata által a miénk. Mind emellett ez a kegyelem a lelket, a bensőt, a fáradtabb tagot erősítse és buzdítsa az örök életre, hogy beteljesüljön az, ami a levél elején szerepel: *„Csak ti Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjete, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért...(Fil 1,27)”* Lélekben erős szentek a kegyelemmel buzdítják egymást. Azzal a kegyelemmel, amely megjelent a mi Urunk Jézus Krisztusban.

**Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.**

**Úri ima:** Mi Atyánk...

**Áldás:** Simeon mondta: „meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek (Lk 2,30-32).” Ámen.

**Ének:** 470. dicséret: „Úr Jézus nézz le rám...”